

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 29

Den 17 juli.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

38 årg.

1921

Vem får gå upp på Herrens berg?

Ps. 24: 3—6.

et var en underlig fråga, kanske du tycker. Den uttalades för omkring tre tusen år sedan av konung David. Och för honom var det en mycket viktig fråga. Ty lika gärna som du vill gå på söndagsskolfästen, lika gärna ville han gå upp på Herrens berg.

Det berget hette annars Zions berg, och det låg innanför Jerusalems murar. Dit hade David en dag låtit föra Herrens tabernakel. Så kallades ju helgedomen eller kyrkan, som vi bruka säga. Templet var inte byggt än, men i helgedomen mötte Gud sitt folk och gav det sin välsignelse. Och då ville David vara med. Men vem som helst fick ej del av denna välsignelse. Det berodde ej på om man hade fina

kläder eller om man var en ansedd man. Nej, det berodde på hurudant sinne eller hjärta man hade. Vad fodrades då? Jo först:

Oskyldiga händer. Händerna använda vi ju, när vi arbeta eller roa oss. Huru nyttiga äro de ej med sina flinka fingrar! Huru mjuka och vänliga äro de ej ibland! De bära bördor åt mor, de lyfta stolar, de diska, sopa och damma, ja, vad kunna de ej göra? Men de kunna vara stygga också ibland. Har ej dina händer knuffats någon gång? Kanske fingrarna gjort hårda nyp eller också ha de klämt till med väldiga örfilar.

En dag stod socker- eller fruktskålen på bordet, och mor hade sagt: Rör inte! Men vad gjorde fingrarna? Togo de inte sockerbiten eller äpplet? Ja, då äro ej händerna oskyldiga längre. Men då är det svårt att knäppa dem till bön i Herrens helgedom. Det är svårt att då se in i fars och mors ögon. Och inte går det att se in i Guds ögon. Man fruktar att göra det.

Ett rent hjärta bör man också ha, om man med glädje skall kunna möta Gud. Endast de renhjärtade få se Gud, har Jesus sagt. Om du skall träffa främmande, vill mor, att du skall ha rena händer och ett rent ansikte. Om vi skola möta Gud, behöva vi också ha ett rent hjärta. Hur är det då med våra hjärtan?

Äro våra tankar rena? Du har väl aldrig tänkt fult och simpelt? Önskade du ej någon gång något styggt om en kamrat? Jag tror, du slår ned dina ögon och vill ej svara på mina frågor. Du säger, att ditt hjärta är orent ibland. Tänk, så ledsamt. Men jag vet, att du ångrar dig. Och du vill så gärna få ett rent hjärta. Du vet väl då om, att Jesus vill rena och förlåta. Vänd dig till honom! Sedan kan du med frimodighet möta Gud.

Sanna och vänliga ord talar den, som gärna möter Gud. Lögnaren kan ej se på folk. Hans blickar irra hit och dit. Allra minst vill han se på Gud. Vad det är fult att ljuga! Tycker du inte det? Men intet vackrare finnes väl än att tala sanning. När man ledsamt nog slagit sönder vasen eller kaffekoppen, så säger man ångerfullt: "Mamma, förlåt mig, att jag ej såg mig för?"

Men inte kan man lova och prisa Gud med läppar, som ljugit. Herren älskar mer än annat, att man är sann, d. v. s. ärlig och uppriktig.

Dessa tre: ett rent hjärta, sanna ord och oskyldiga händer, skola du och jag bedja Gud om. Ha vi dem, få vi mycken välsignelse av Herren. Även bland våra kamrater och vänner skola vi få känna mycken glädje. Och tänk så rart hem du får, om du och dina syskon äga dessa tre klenoder. De äro förmera än alla pengar i världen. Pengarna öppna ej dörren till lyckans land och till Herrens helgedom, men det gör de tre klenoderna. Sök dem då, och har du dem, så behåll dem!

V. Wikholm.

Lill-Annas besök hos mormor.

ill-Anna var Stockholmsbarn. Hon var spenslig och blek och liten för sina år, brukade far säga.

När våren kom, såg hon klenare ut än vanligt. Och mor, som älskade sin flicka mera än allting annat, önskade ingenting högre än se lill-Anna växa sig stor och stark.

Därför beslöto mor och far att skriva och be mormor och morfar att få skicka sin lilla flicka ned till dem under sommaren. Hon kunde få följa med moster Britta, när hon reste hem efter ett tillfälligt Stockholmsbesök.

Så kom det sig, att lill-Anna, utrustad i ny hatt och vårkappa, en vacker vårdag ångade söderut för att tillbringa sommaren på en stor östgöttagård.

Att lill-Anna var välkommen till mormor, det var då säkert. Morfar var själv nere och hämtade henne vid stationen, och mormor stod på förstugtrappan och välkomnade sin lilla sommargäst.

»Mitt kära lilla barn, vad du blivit stor, sen jag såg dig sist», sade mormor. »Nu skall du lägga på hullet och bli så duktig, att far och mor inte känna igen sin flicka i höst, när de komma och hämta dig».

Då skrattade lill-Anna. Det var så lu-

stigt att tänka, att far och mor inte skulle känna igen sin flicka, om hon bleve stor och lång.

Snart hade lill-Anna gjort sig hemmastadd på morfars gård. Hon visste, vad hästarna hette, och hon var ej längre rädd att följa med till ladugården och klappa kalvarna.

Tänk, så mycket mjölk de kunde dricka! Mycket mera än hon själv.

Varje morgon fick hon en mugg nymjölkad mjölk. Det smakade! Och så fick hon äta ägg så mycket hon ville. De smakade allra bäst, när hon själv hämtat dem ute i hönshuset. Det hörde förresten till lill-Annas sommarsysslor att hämta äggen i en korg och bära dem in till mormor.

Det fanns någonting mycket roligt därute i hönshuset. En gång hade mormor lyft på en säck, som låg över en låda, och där nere låg en höna på ägg.

»Du får inte gå dit och störa hönan», sade mormor. »Om några dar skall du få se, att små kycklingar finnas under hönans vingar i stället för äggen».

Det var vådligt intressant, tyckte lill-Anna. Men någon gång emellanåt måste hon ändå smyga sig dit och lyfta på säcken för att se, om inte kycklingarna kommit fram ur äggen.

En gång blev lill-Anna skrämmd. Hönan tyckte inte om den lilla flickans visiter och hackade till de små händerna.

Från den dagen gick lill-Anna inte ensam till kycklinghönan.

Av allt som fanns på den stora gården, tyckte lill-Anna bäst om Pelle.

Pelle var en liten lammunge, som var moderlös, därför att hans mamma ej brydde sig om sin unge.

Mormor tyckte synd om den ensamma, hjälplösa lilla lammungen. Hon tog honom med sig fram till gården, födde upp den med mjölk och lät honom springa omkring på gårdsplanen. Efter någon tid var det lilla lammet så tamt som en hund och sprang med ända in i köket.

Från första stund lill-Anna kom till Wästrabo, blevo hon och Pelle de bästa vänner. De följdes åt i trädgården, de delade alla goda kakor, som lill-Anna fick av sin mormor, och de lekte ute på gårdsplanen.

Ibland kom Pelle, utstyrd i dockornas hattar, ibland i fina sidenrosetter om hals och ben, men alltid belåten och stolt över lill-Annas påhitt. Någon gång lekte de cirkus, och då fingo morfar och mormor betala inträde till föreställningen.

Både lammungen och lill-Anna växte den sommaren. Lill-Anna hade växt minst en tum, och lammungen var nästan fullväxt, då hösten kom, men lika goda vänner vore de för det.

Ceres.

Surmulen.

Med teckning.

Nu smeker vinden
nu sjunger vågen,
nu mögnar rågen,
nu rodnar kinden,
och varje dal
är en blomstersal
Med blomstersyskon i ändlöst tal.

Och barnaflocken
den ler och dansar
och binder kransar
kring sommarrocken,
där glömsk av bok
och av skolans ok
den leker ostört kring ek och bok.

BARNAVÄNNEN

SURMULEN.

Men stackars Klara
med trumpna minen
har på terminen
glömt bort att svara
— rätt lat i smyg —
Och därför liten
för glömda fliten
fått klen betyg.

Na går hon dyster,
när vindar smeka
och böljor leka,
och stora syster
i pappas slup
hörs munterl sjunga,
ses sorgglöst gunga
på klarblå djup.

I sommarsolen
hon får arbela
och ständigt streta
som förr i skolan
med läxa lång. —
Nog minus hon Klara
att flitig vara
en annan gång.

ASTER.

En harpa i himmelen.

»**E**tt av mina skönaste barndomsminnen», skriver en troende kvinna, »är det ljuvliga svar, som min moder en gång gav mig.

Jag hade nyss kommit hem från ett besök hos en av våra grannar, som välvilligt hade erbjudit mig att få använda hennes piano. Jag hade nämligen stor fallenhet för musik, men min mor hade icke råd att köpa något piano åt mig. Vår bostad liksom vårt bohag voro mycket anspråkslösa, och då jag jämförde våra förhållanden med våra förmögna grannars, kände jag mig mycket olycklig. Vad jag i synnerhet saknade var ett piano, och jag kunde icke låta bli att gång efter annan bedja min mor om ett sådant.

»Kära barn», sade hon på sitt stilla, kärleksfulla sätt, vad gör det, om du inte har något piano på jorden, om du blott har en harpa i himmelen».

Dessa ord gävo mina tankar en annan riktning. De jordiska tingen blevo så små,

så obetydliga, och harpan i himmelen med sina gyllene strängar stod för mig som en stor, härlig verklighet. Jag kände djupt, huru orätt det var att knota och klaga, då Herren hade givit mig allt vad jag behövde för detta livet och därtill det saliga löftet att få bo i hans husevinnerligen.

Minnets av detta sköna svar har sedan följt mig hela livet igenom eller rättare, det har gått framför mig såsom en lysande stjärna och har lyft mina tankar från de synliga och förgängliga tingen upp till det land, där ingen natt skall vara mer. Mången gång sedan, när mitt hjärtas längtan sträckte sig efter något synligt, jordiskt och förgängligt, har en stämma viskat i mitt inre: »Vad gör det, om du icke får detta, när du i alla fall har en harpa i himmelen. Vad gör det, om din väg är beströdd med rosor eller törnen, om din levnadshimmel är klar eller mulen, om blott din väg går till himmelen — till Gud?»

Mors klöverblad.

Nu har mors lilla klöverblad
fått komma ut från dammig stad,
till sol och lek och grönska,
säg, kan man bättre önska?

Nu svänger gungan djärva tag
med syster Maj och stora Dag
men sakta nog med Greta,
det må ni alla veta.

Nej, sjung och fröjdas, spring och lek
bland tall och gran och björk och ek!
Ej något stör er gamman,
om blott ni hålla samman!

Ella.

Ty små, små systrar aktas skall
för allsköns fara, stöt och fall,
dem skall man skydda, värna
och vårda, — ack så gärna!

Ty eljes händer, att vi få
på sommarhimmeln då och då
ett moln, som solen skymmer
och gör att glädjen rymmer!

(Forts.)

Underliga äro Herrens vägar.

Men då fattade den främmande damen hans hand och smekte den vänligt. »För Gud är ingenting omöjligt», sade hon milt. »Du skall icke förlora tron på hans makt, min käre gosse. Bed honom innerligt och oavlätligt, att han må hjälpa dig, och var övertygad om att han icke skall övergiva dig. Måhända kan ditt medlidande med den gamla kon bliva dig till välsignelse.»

Paul förstod visserligen icke fullt meningen med detta tal, men den vänliga fruns tröstande ord gjorde honom gott, och han beslöt att helt överlämna saken åt Gud och tro, att Gud ville hjälpa honom på något sätt.

Han skildes från sin följeslagerska med nytt mod och ny tillförsikt. Hon hade antecknat hans adress och lovat att icke glömma honom.

Nu skyndade han med snabba steg mot hemmet. Under vägen köpte han några goda saker åt sin far och hade ändå med sig hem femtio öre, som han fått av kons ägare, och som han först vägrat taga emot.

Han berättade för föräldrarna vad han upplevat och gick sedan till sitt arbete. Hans hjärta var glatt och fullt av tillförsikt.

Följande dag gick han med sin mor i kyrkan. Solen lyste i härligaste prakt från

himmelen, i trädgården hade några snöklockor tittat fram, och luften var uppfylld av vårdoft, så att man ofrivilligt kände lycka och glädje genomströmma hjärtat. Det var som om hela naturen jublade om uppståndelse. Även Paul kände denna vårens sång klinga i sitt hjärta. Fadern hade i dag vid morgonbönen lagt sina händer välsignande på hans huvud och bett honom icke förlora modet utan lita på Gud och aldrig övergiva honom. Sällsamt! Nästan samma ord hade den goda, vänliga damen sagt till honom i går. Kunde då tron allena göra en människa lycklig?

Han var lika fattig i dag som i går och såg ingen utsikt att få uppfyllt sin önskan att bli lärare, men ändå kände sig Paul i dag så glad, så nöjd och lycklig. Hans hjärta var fullt av fast tillförsikt till Gud. Han ville höra honom till, det kände han och han önskade ingenting högre än vara honom trogen intill döden.

Då mor och son kommo hem från kyrkan, stod en stor korg på bordet. Fadern sade, att en främmande man varit där och överlämnat korgen; den var adresserad till Paul. Denne tänkte genast på den vänliga damen från i går och närmade sig med glada känslor korgen, som var så stor, att den nästan fyllde det fyrkantiga bordet. (Forts.)

Söndagsskolan i Skoftebyn.

Med fotografi.

Vi ha genom Barnavännen fått mottaga besök av söndagsskolbarn från alla delar av vårt land, och nu vilja även barnen från Skoftebyn göra denna färd.

Ni undra säkert, var Skoftebyn ligger. Den ligger i Trollhättans södra del. Och Trollhättan ha nog barnen läst om och hört berättas om, och många av eder ha själva varit där.

Gärna skulle jag vilja beskriva både den härliga naturen vid Trollhättan så väl som de storartade anläggningar, som människohänder utfört för att göra sig till godo de väldiga krafter, som ligga inneslutna i de mäktiga fallen, men det skulle taga tidningens utrymme för mycket i anspråk och för öfrigt ej åskådligt kunna skildras.

Skoftebyn ligger emellertid omkring 800 meter i östlig riktning ifrån Trollhättan,

BARNAVÄNNEN

och mitt i samhället ligger missionshuset, där barnen samlas varje söndag för att tala om den Gud, som har skapat människan och allt i naturen så underbart, och som önskar att få föra alla människobarn på jorden, både stora och små, hem till sin himmel.

Söndagsskolan i Skoftebyn började här

Emellertid är det icke i missionshuset, som söndagsskolans fotografi tagits. Vi göra ibland om somrarna små utflykter i det gröna ut till landsbygden, och då tåga barnen med musik i spetsen för att njuta av sol och friska vindar. Missionsföreningen har nämligen en kraftig musikkår, som gläder barnen på deras fäster.

SKOFTEBYNS SÖNDAGSSKOLA.

för 45 år sedan. Den hade då ett ringa antal barn, men eftersom åren gått, har barnantalet ökat, så att nu räkna vi omkring 160 barn i vår söndagsskola. Och den man, som för 45 år sedan började samla barnen omkring Guds ord, lever ännu och är verksam i arbetet.*

* Gud välsigne alla de gamla, som troget hålla ut! De skola i sinom tid skörda, om de icke tröttna.

RED.

Vår fotografi visar just ett sådant tillfälle, då barnen äro ute i det gröna. Då leka de med liv och lust och trakteras med kaffe för att sedan glada och belättna tåga hem.

Barnen i Skoftebyn hälsa härmed till alla söndagsskolbarn i vårt land. Även lärare och lärarinnor instämma i denna hälsning och önska, att vi alla må få mötas hemma i fridens boningar.

O. Bredberg.

Bibelläsning.

under veckan den 18—24 juli 1921.

- M. 18. Luk. 2: 51—52. Ett lyckligt hem.
T. 19. Luk. 2: 41—50. En intressant resa.
O. 20. Varför var hemmet i Nazaret lyckligt?

Svar: Där fanns kärlek.

T. 21. v. 51 a. Där fanns lydnad.

F. 22. v. 51 b. Maria gömde Guds ord i sitt hjärta.

L. 23. v. 52. I lyckliga hem växer man till både kropp och själ.

S. 24. *Minnesvers*: Kol. 3: 20.